

Arrest

nr. 207 189 van 25 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. STAES en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 24 augustus 2015 toe op Belgisch grondgebied en diende op 26 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 29 februari 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing in zijn arrest van 6 september 2016 (RvV 6 september 2016, nr. X).

1.3. De commissaris-generaal trof op 11 mei 2017 een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 01.03.1989 geboren in Bagdad, waar u ook woonde. U bent een soenniet van Arabische origine.

In 2007 trouwde u met de sjiitische Z.(...) M.(...) L.(...) en u kreeg twee kinderen met haar, K.(...) en H.(...). Tijdens uw huwelijk werd u vaak gekleineerd en uitgelachen door uw sjiitische schoonfamilie omdat dat u soenniet bent. Op 14.07.2013 liep uw vrouw voor de zoveelste keer kwaad weg naar haar ouders. De dag nadien, op 15.07.2013, kreeg u een telefoontje van de broers van uw vrouw, J.(...) en A.(...) M.(...) L.(...), die wilden dat u van uw vrouw scheidde, anders zouden ze u vermoorden. Daarop dook u onder bij uw oom. Op 20.07.2013 kwamen vier personen van Asa'eb Ahl al-Haqq (AAH), waaronder uw twee schoonbroers, naar uw ouderlijk huis. Daar ontstond een woordenwisseling en hevige ruzie met uw vader, waarop die werd doodgeschoten. U dook gedurende 2 maanden en 5 à 10 dagen onder in Kirkuk bij de neef van uw vader. Op 09.10.2013 vertrok u met de auto uit Irak naar Turkije. Op 17.04.2014 scheidde u via een volmacht aan uw moeder van uw vrouw. Verder verkreeg uw moeder het hoederecht over uw kinderen. U bleef in Turkije tot 25.07.2015. Daarna reisde u verder door naar België waar u op 26.08.2015 asiel heeft aangevraagd.

Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rantsoenkaart, overlijdensakte vader, huwelijksakte, afstand van kinderen door ex-vrouw, volmacht voor moeder om te scheiden, beslissing scheiding rechtbank. Verder legde u volgende foto's of kopieën van documenten voor: paspoort, woonkaart, identiteitsdocumenten en paspoorten zonen, en inschrijving bij UNHCR in Turkije.

Op 29 februari 2016 nam het CGVS inzake uw asielaanvraag een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd echter op 6 september 2016 vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Zodoende werd u een tweede keer opgeroepen voor gehoor op het CGVS, waarbij u verklaarde dat u nog steeds gezocht wordt door uw schoonbroers. U legde daarbij een aantal nieuwe documenten neer: een foto van een kopie van een klacht van uw moeder bij de politie, een psychologisch attest en foto's van uw huis.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Irak als soenniet problemen had met uw sjiitische schoonbroers. Wegens uw geloofsstrekking werd u door hen gepest en gekleineerd en verlangden zij zelfs dat u zich zou aansluiten bij de militie Asaeb Ahl al Haqq (AAH), waarbij ze betrokken waren. Als uw zus u (onterecht) beschuldigde van haar te mishandelen, eisten uw schoonbroers dat u van hun zus zou scheiden en dat u zou betalen voor het hoederecht over de kinderen – als u dat niet zou doen, dreigden ze ermee u te doden. In navolging hiervan besloot u uw land te verlaten. Tot vandaag zouden zij nog naar u op zoek zijn (CGVS 1, p. 9 e.v.). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Om te beginnen kan erop gewezen worden dat uit uw verklaringen blijkt dat de eis van uw schoonbroers eruit bestond dat u van uw vrouw (hun zus) zou scheiden. Welnu, tijdens uw verblijf in Turkije (zomer 2013-zomer 2015) stemde u ermee in om van uw vrouw te scheiden door middel van een volmacht aan uw moeder – zodoende werd deze scheiding door de rechtbank in Irak voltrokken op 17 april 2014. Daarenboven heeft uw schoonfamilie de voogdij over uw kinderen aan uw moeder overgelaten na betaling van 3 miljoen IQD. Ter staving van deze scheiding, de voogdij en bijhorende juridische procedure legt u een aantal documenten neer: huwelijksakte, volmacht aan moeder om te kunnen scheiden, beslissing rechtbank i.v.m. scheiding, afstand van en voogdij over kinderen (CGVS 1, p. 7-8 + documenten 5, 6, 7, 9). Op deze manier blijkt dat de banden met uw schoonfamilie verbroken werden, wat neerkomt met een inwilliging van de eis van uw schoonbroers (nl. dat u van uw vrouw zou scheiden). Bijgevolg kan aangenomen worden dat het motief van de door u aangehaalde dreiging vanwege uw schoonbroers is tenietgedaan, dat uw probleem met hen zodoende van de baan is en dat de door u hierom ingeroepen vrees als niet langer actueel kan beschouwd worden.

In de context van de door uw schoonbroers geuite dreiging dient evenwel nog gewezen te worden op het volgende. Toen uw schoonbroers in de zomer van 2013 naar uw ouderlijk huis kwamen om u te zoeken – uzelf verbleef dan al niet meer thuis – kwam uw vader in de daaropvolgende schermutseling om het leven. U staat dit met zijn overlijdensakte (CGVS 1, p. 9, p. 15 + document 8). Hoewel er uiteraard begrip kan opgebracht worden voor de impact die dit incident ongetwijfeld moet gehad hebben op u en uw familie, toch is dit voorval niet van dien aard dat ze bovenstaande analyse kan wijzigen. Het vond immers plaats lang voor u tegemoet kwam aan de eis van uw schoonbroers door zich van uw vrouw te laten scheiden (i.c. juli 2013 vs. april 2014). Het spijtige overlijden van uw vader in juli 2013 toen uw schoonbroers bij u thuis langskwamen (op een moment dat u nog getrouwd was met hun zus), verandert aldus niets aan de vaststelling dat het motief van de dreiging vanwege uw schoonbroers ondertussen weggenomen werd, meer bepaald sinds uw scheiding en de regeling omtrent de voogdij van uw kinderen in april 2014.

Zodoende kan het overlijden van uw vader op zich niet beschouwd worden als bepalend voor de hierboven beschreven analyse in verband met de actualiteit van uw probleem met uw schoonbroers.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er, overeenkomstig art. 48/7 van de Vreemdelingenwet, op gewezen worden dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de problemen die u en uw familie destijds kenden met uw schoonfamilie (en dan voornamelijk met uw schoonbroers) zich niet opnieuw zullen voordoen. Uit uw asiëldossier blijken namelijk verschillende elementen die erop wijzen dat uw schoonbroers zich niet verder inlaten met het viseren van uw familie of met het u opsporen om wraak te nemen sinds u van uw vrouw gescheiden bent; dit in tegenstelling tot wat u zelf beweert.

Ten eerste verklaart u dat uw schoonbroers, samen met hun handlangers van de militie AAH, in Irak nog naar u op zoek gingen nadat u uit uw land vertrok (zomer 2013) (eerst naar Turkije en dan naar België), en zelfs ook nog na de scheiding van uw vrouw (april 2014). Volgens u zouden ze daartoe nog bij uw ouderlijk huis langskomen, in de wijk rondrijden, aan mensen in de buurt vragen waar u bent en zelfs in de buurt van de school van uw kinderen rondhangen (CGVS 1 p. 16 + CGVS 2 p. 2-4). Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan de vermeende zoekpogingen vanwege uw schoonbroers en wel hierom: De vraag rijst immers onmiddellijk waarom zij nog naar u op zoek zouden zijn hoewel hun eis tegenover u toch ingewilligd was (nl. dat u zou scheiden van hun zus, wat effectief gebeurde in april 2014). Als u dit voorgelegd wordt, geeft u een tweeledig antwoord: ze zouden u zoeken en wraak willen nemen omdat uw (ondertussen ex-)vrouw (i.e. hun zus) beweerde dat u haar mishandelde, en omdat u weigerde zich aan te sluiten bij hun militie (AAH) (CGVS 2 p. 5-6, p. 8-9). Deze zaken waarnaar u verwijst, dateren echter van voor de scheiding; dat ze vroegen om zich bij hen aan te sluiten en dat u hun zus zou mishandelen was voor hen immers dé aanleiding om van u te eisen dat u van haar zou scheiden. Zoals reeds gezegd hierboven is deze eis ondertussen ingewilligd, waardoor dus nog steeds afgevraagd kan worden wat het motief zou zijn voor de verdere zoekpogingen door uw schoonbroers. In deze context verklaart u nog dat uw schoonbroers aan uw moeder geld vroegen in ruil voor het voogdijschap over uw kinderen. Welnu, uit uw verklaringen en uw documenten blijkt dat ook dit al geregeld werd: uw schoonfamilie kreeg in het kader van de scheiding immers 3 miljoen IQD en zelfs de spullen uit uw huis in ruil voor het opgeven van het voogdijschap (CGVS 1 p. 8 + CGVS 2 p. 5). Met andere woorden kregen zij op dit vlak ook wat zij verlangden, waardoor ook dit element als reden waarom uw schoonbroers u na de scheiding nog zouden zoeken wegvalt. Zodoende overtuigt u nog steeds niet wat voor reden er voor uw schoonbroers zou zijn om nog naar u op zoek te zijn na de scheiding. Dit blijkt overigens ook zo uit uw eigen verklaringen als u uiteindelijk zegt dat u niet weet wat ze precies willen, dat u niet weet wat ze beogen en dat u niet weet waarom ze nog naar u op zoek zijn (CGVS 2 p. 5-6, p. 10). Het niet kunnen aantonen van een concreet motief in uw geval, draagt weinig bij tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat uw schoonbroers u nog zouden viseren na het inwilligen van hun eis (nl. de scheiding van hun zus). Meer nog, over de vermeende zoekpogingen van uw schoonbroers na uw vertrek uit uw land legt u opvallende verklaringen af, die deze pogingen bijkomend sterk ondermijnen. U verklaart namelijk dat uw schoonbroers en hun militie aan de hand van bezoeken aan uw thuis nog steeds van u verlangen dat u zich (verplicht) bij hen zou aansluiten en zo onder andere onschuldige mensen zou moeten vermoorden (CGVS 2 p. 6, p. 9-10). Dit is echter volledig in strijd met informatie ter beschikking van het CGVS en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier. Daaruit blijkt dat de verschillende milities in Irak (zoals AAH), die verenigd zijn onder de koepelbeweging al Hashd al Shaabi, door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken wegens het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door milities. Op deze manier zijn uw verklaringen dat uw schoonbroers en hun militie u tegen uw wil zouden willen inlijven om voor hen te strijden, op niets gebaseerd en bijzonder weinig aannemelijk. Deze vaststelling maakt dan ook de zoekpogingen van uw schoonbroers met het oog op een verplichte rekrutering, zelfs nog na uw scheiding, bijkomend ongeloofwaardig.

Een ander element waaruit de onaannemelijkheid van de zoekpogingen van uw schoonbroers blijkt, ligt in uw weinig overtuigende verklaringen omtrent hoe vaak ze nog komen vragen zijn naar u nadat u van huis wegging. Zo heeft u het aanvankelijk over 'af en toe, om de 15 dagen of elke maand', en later over 'om de maand of anderhalve maand of om de twee maanden' en op nog een ander moment over 'om de twee, drie of vier maanden' (CGVS 2, p. 3-4). Indien u werkelijk nog steeds werd gezocht door uw schoonbroers, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u een duidelijker inschatting kan maken van de frequentie van deze bezoeken, zeker als blijkt dat u op de hoogte wordt gehouden van de situatie ter plekke door uw moeder en vrienden (CGVS 2, p. 3). Dat u er niet in slaagt duidelijke verklaringen af te leggen over de pogingen van uw schoonbroers om u nog op te sporen (wat nochtans raakt aan de kern van uw asiërelaas), doet zwaar afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan. Bovendien dient in deze context gewezen te worden op een flagrante tegenstrijdigheid die u hieromtrent aflegt. U verklaart dat ze de eerste drie à vier maand na de dood van uw vader (i.e. eind juli 2013) niets van zich lieten horen en

dat ze pas naar u op zoek zijn beginnen gaan na deze periode van drie à vier maanden (CGVS 1 p. 17). Later verklaart u dan weer dat ze nooit gestopt zijn met naar u te zoeken en dat ze in de periode tussen de moord op uw vader en uw vertrek uit Irak (i.e. tussen eind juli 2013 en begin oktober 2013 – dus in de eerste paar maanden na de dood van uw vader waarvan hierboven sprake) toch zo'n vijf à zes keer zijn langsgesproken bij u thuis. Dit zou volgens u dé aanleiding geweest zijn om te vertrekken uit Irak (CGVS 2 p. 4-5). Deze twee versies van de feiten zijn echter duidelijk tegenstrijdig. Als u hiermee geconfronteerd wordt, herhaalt u dat ze na de moord op uw vader frequent bleven komen (CGVS 2 p. 5). Echter, het louter herhalen van één van twee tegenstrijdige verklaringen, heft deze anomalie nooit op. Gelet op bovenstaande, plaatst ook dit uw verklaringen omtrent de zoekpogingen van uw schoonbroers op losse schroeven.

Ter illustratie van de zoekpogingen van uw schoonbroers legt u een aantal documenten neer tijdens uw tweede gehoor op het CGVS, meer bepaald een klacht van uw moeder bij de politie en foto's van uw bekladde huis (stukken die u al neerlegde tijdens uw beroepsprocedure bij de RVV). Deze stukken vermogen echter niet de ongeloofwaardigheid van de zoekpogingen van uw schoonbroers, waarvan hierboven sprake, te veranderen.

Wat betreft de klacht door uw moeder bij de politie neergelegd op 15 februari 2016 wegens de aanhoudende bezoeken van de milities (document 14), kan eerst en vooral opgemerkt worden dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Zoals hierboven omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval. Daarnaast gaat het slechts om een kopie van de klacht in kwestie, waardoor de authenticiteit ervan op geen enkele manier kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit informatie ter beschikking van het CGVS, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dit soort Iraakse documenten bijzonder relatief. Zodoende kunnen alvast ernstige kanttekeningen geplaatst worden bij de authenticiteit van dit stuk. Hierbij komt nog de vaststelling dat het wel zeer opmerkelijk is dat uw moeder een klacht zou gaan indienen zijn in het politiekantoor, terwijl u zelf verklaart dat dit kantoor zich in een sjiitische wijk bevindt en dat de (sjiitische) milities er de volledige controle hebben (CGVS 2, p. 3). Aangezien u en uw familie zelf problemen zouden hebben met zo'n militie (nl. AAH waartoe uw schoonbroers behoorden), is het zeer merkwaardig dat uw moeder zich überhaupt tot deze instantie zou wenden inzake hun bezoeken aan haar huis en hun zoekpogingen naar u. Als u met deze merkwaardigheid geconfronteerd wordt, verklaart u dat ze dacht dat de milities niets tegen haar konden doen omdat ze een oude vrouw is (CGVS 2, p. 3-4). In het licht van de door u geschetste context – naar eigen zeggen hebben deze milities connecties in zowel het leger als de politie, hebben ze veel macht en zijn ze sterker dan de overheid en kan je bijgevolg geen klacht tegen hen indienen aangezien je dit nooit zou winnen (CGVS 1, 9, 10, 11, 14) – en gelet op wat uw vader (haar man) was overkomen, kunnen deze verklaringen niet overtuigen. Gelet op bovenstaande is het dus bijzonder onlogisch en weinig aannemelijk dat uw moeder een klacht zou hebben ingediend tegen de sjiitische militie AAH bij de politie, die volgens uzelf geïnfilteerd is door deze sjiitische milities. De vaststellingen omtrent de klacht van uw moeder ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de vermeende zoekpogingen naar u.

Wat betreft de foto's die u neerlegt waarop een beklad huis te zien is (document 16), kan ook hier opgemerkt worden dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Zoals hierboven omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval. Daarnaast gaat het ook slechts om kopies van foto's, waardoor de authenticiteit ervan op geen enkele manier kan worden nagegaan. Bovendien staat, louter op basis van deze beelden, niet ontegensprekelijk vast dat dit om uw huis zou gaan dat beklad werd in de omstandigheden en periodes zoals u ze beschreef – het kan met andere woorden om eender welk huis van eender welke persoon gaan. Overigens kan aangaande uw verklaringen over het bekladden van uw huis gewezen worden op incoherente verklaringen die u hierover aflegt, wat weinig bijdraagt tot de geloofwaardigheid hieromtrent. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat men, in uw afwezigheid, naar uw huis kwam en het bekladde met denigrerende teksten over soennieten. Als u gevraagd werd of u daar een bewijs van heeft, zegt u van niet: uw moeder was volgens u immers niet zo attent om daar foto's van te maken; bovendien overschilderde uw neef de teksten een aantal dagen later (CGVS 1 p. 10, 16 + CGVS 2 p. 7). Het is dan ook bijzonder opzienbarend dat u tijdens uw beroepsprocedure bij de RVV en uw tweede gehoor op het CGVS dan wél bewijs zou kunnen neerleggen van uw bekladde huis (nl. in de vorm van de door u neergelegde foto's) én dat u verklaarde dat deze foto's door ofwel uw zus ofwel uw moeder (over wie u aanvankelijk nochtans zeker was dat ze géén foto's had genomen) zouden zijn genomen. Hiermee geconfronteerd, verklaart u dan dat uw zus de foto's moet genomen hebben en dat ze die dan ook naar u had gestuurd nadat u eerst een negatieve beslissing had gekregen (CGVS 2, p. 8). Deze twee versies van uw verklaringen inzake het bekladden van uw huis, de foto's ervan als bewijs en het overschilderen ervan zijn echter maar moeilijk met elkaar te verenigen. De geloofwaardigheid van uw

verklaringen hieromtrent wordt verder ondermijnd wanneer uit één van de andere documenten die u neerlegt (met name het psychologisch attest, document 15) blijkt dat u tijdens het eerste interview op het CGVS zou vergeten zijn om deze foto's van uw bekladde huis neer te leggen. Dit betekent dat u op het moment van uw eerste gehoor wel degelijk over deze stukken zou hebben beschikt, wat dan weer niet strookt met uw verklaringen tijdens dat gehoor dat u níét over dergelijke stukken zou beschikken (zie boven). Als u hiermee geconfronteerd wordt, ontkent u gewoon dat u dergelijke verklaringen zou hebben afgelegd (CGVS 2, p. 8). Dit vormt uiteraard geen verschoningsgrond voor deze opvallende inconsistentie: het louter ontkennen van eerder gedane verklaringen, vormt geen afdoende verklaring voor opgemerkte tegenstrijdigheden. Aldus kunnen uw verklaringen over uw bekladde huis, en de bijhorende foto's, met een korrel zout genomen worden.

Gelet op alle bovenstaande elementen inzake uw verklaringen en documenten omtrent de zoekpogingen door uw schoonbroers na uw scheiding (en bij uitbreiding na uw vertrek uit uw huis), kan geconcludeerd worden dat hier geen geloof aan kan gehecht worden. Met andere woorden kan besloten worden dat uw schoonbroers zich de laatste jaren niet meer inlaten met het u opsporen of u willen terugvinden en wijst dit erop dat de problemen die u destijds (2013-2014) met hen had zich niet meer zullen herhalen.

Ten tweede, een ander element dat erop wijst dat uw problemen met uw schoonbroers tot het verleden behoren en een goede reden vormt om aan te nemen dat dit zich niet zal herhalen, ligt in het volgende. Uw moeder ging na het overlijden van uw vader bij haar moeder wonen, maar u verklaart dat ze ondertussen wel teruggekeerd is naar jullie huis om er opnieuw te gaan wonen (CGVS 2 p. 7, 8). Waar u en uw moeder eerder vreesden voor de veiligheid van uw kinderen, keerden ook zij na hun verblijf bij u in Turkije terug naar huis in Irak, en gingen opnieuw naar school (CGVS 1 p. 6 + CGVS 2 p. 2, 4, 8) – hierbij kan opgemerkt worden dat de bezoeken die er nog zouden geweest zijn aan uw huis, in uw buurt of rond de school van uw kinderen ongeloofwaardig werden geacht, zoals hierboven uitvoerig beargumenteerd. Met andere woorden blijkt dat uw familieleden hun leven weer hebben kunnen oppikken thuis in normale omstandigheden, zonder daarbij problemen te ondervinden. Dit wijst er dan ook op dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de problemen die u destijds had met uw schoonbroers zich niet meer zullen voordoen.

Ten derde kan gewezen worden op uw gedrag en activiteiten op de sociale media. Doorheen de jaren blijkt u zeer actief op Facebook (<https://www.facebook.com/mhmd.almaystrw.372?fref=ts>, CGVS 1 p. 5 + CGVS 2 p. 3). Niet alleen in de periode van uw problemen met uw schoonbroers in Irak, maar zelfs in de periode na uw scheiding (i.e. lente 2014, toen u al in Turkije was), gaf u op verschillende momenten aan waar u verbleef, waar u aanwezig was en waar u zich mee bezighield in het dagelijks leven. Daarbij postte u ook foto's van uw kinderen in Turkije. In oktober 2015 gaf u zelfs aan dat u van Turkije naar België was verhuisd (zie info in administratieve dossier). Dit is op z'n minst eigenaardig aangezien u eerder het volgende had aangegeven op het CGVS: "Zelfs in Turkije voelde ik me niet helemaal veilig gezien het grensde aan Irak. En omdat ik bang was dat die milities tot daar zouden kunnen geraken en mij daar iets aan zouden kunnen doen" (CGVS 1, p. 10); "En zelfs toen ik in Turkije was, en de scheiding is afgerond, zijn ze altijd naar mij blijven zoeken" (CGVS 1, p. 16). Van iemand met een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging in Irak en zelfs in het buitenland, is het onbegrijpelijk dat hij zomaar zijn verblijfplaatsen publiek tentoon zou spreiden op sociale media. Zodoende blijken uw online activiteiten en uw verklaringen hieromtrent absoluut niet compatibel met uw vermeende vrees voor uw schoonbroers die volgens u naar u op zoek bleven gaan. Dit maakt dat er andermaal maar weinig geloof kan gehecht worden aan de zoekpogingen vanwege uw schoonbroers. Aldus vormt dit bijkomend een aanwijzing dat u nog maar weinig te vrezen heeft vanwege uw schoonbroers en bij uitbreiding geeft uw online gedrag aan dat uw eerdere problemen met hen tot het verleden behoren.

Tot slot kan nog het volgende worden toegevoegd. Doorheen uw gehoren haalt u verschillende keren aan dat de (sjiitische) milities nog naar u op zoek zouden zijn omdat u een soenniet bent en dat zij tot doel hebben de soennieten uit te roeien (CGVS 1 p. 12, 16, 17, 18 + CGVS 2 p. 6, 8, 10). Welnu, het loutere feit dat u een soenniet bent, is op zich onvoldoende om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Immers, hoewel het CGVS er zich van bewust is dat soennieten in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging, is het echter onvoldoende om louter het behoren tot deze strekking aan te halen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen. U bent er als asielzoeker immers toe gehouden uw vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade in concreto en persoonlijk aannemelijk te maken. Zoals hierboven uitgebreid geargumenteerd, bent u hierin niet geslaagd.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw identiteitskaart en die van uw zonen, uw nationaliteitsbewijs, uw rantsoenkaart, uw paspoort en dat van uw zonen, uw woonstkaart en jullie inschrijving bij UNHCR Turkije bevatten louter informatie over uw identiteit en dat van uw zonen, en over jullie verblijf in Turkije. Een aantal andere documenten (zoals de

overlijdensakte van uw vader, de documenten in verband met uw huwelijk, scheiding & voogdij, de klacht van uw moeder bij de politie en de foto's van uw huis) werden reeds eerder besproken (zie boven). Het psychologisch attest dat u neerlegt, vermeldt dat uw algehele functioneren te leiden heeft gehad onder hetgeen u heeft meegemaakt in Irak, en dat u twee weken bent opgenomen geweest in de psychiatrie. In een ander attest staat een korte samenvatting van wat u in Irak heeft meegemaakt (nl. dat u problemen had met uw ex-schoonbroer) en het vermeldt dat u niet goed slaapt en overprikkeld bent door de situatie in uw opvangcentrum, dat uw situatie verbeterd is na de crisisopname en dat een psychiatrisch toestandsbeeld in engere zin niet geobserveerd wordt. In deze context verklaarde u dat u het de laatste periode moeilijk heeft gehad (CGVS 2, p. 7). Hoewel uiteraard begrip kan opgebracht worden voor deze situatie die u onderging, vermag dit attest geenszins de analyse van uw asielsdossier zoals uiteengezet in deze beslissing te wijzigen, nl. de vaststelling dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de problemen die u destijds kende met uw schoonbroers zich niet opnieuw zullen voordoen. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) tweeweg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele

veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg

voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker meent dat de beslissing niet enkel onjuist, maar ook onvolledig gemotiveerd is en wijst op de *“gedeelde bewijslast”* uit artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU, de *‘UNHCR Guidelines on international protection’* en de *‘UNHCR Note on Burden and Standard of Proof’*. Volgens verzoeker bezondigt de commissaris-generaal zich aan het weerhouden van de meest nadelige interpretatie terwijl de verklaringen en de bewijselementen wel degelijk tot een andere beslissing leiden.

Verzoeker stelt dat niet wordt betwist dat verzoeker als soenniet in het verleden reeds problemen kende met leden van Asa’eb Ahl al Haq (hierna: AAH), hetgeen, zo stelt verzoeker, reeds een duidelijke aanwijzing vormt dat zijn vrees voor vervolging gegrond is. Uit zijn gehoor en verschillende documenten zou blijken dat verzoeker nog steeds wordt gezocht waardoor zijn moeder klacht indiende bij de politie. Zijn ouderlijk huis werd beklad en zijn schoonbroer werd door dezelfde leden van AAH in elkaar geslagen. Recentelijk, zo gaat verzoeker verder, werd hem via WhatsApp met een onbekend nummer een videofragment opgestuurd van zijn zus die door onbekende mannen onder schot werd gehouden. Sedertdien, zo stelt verzoeker, heeft hij niets meer vernomen van zijn zus, haar echtgenote en zijn moeder, waardoor hij het ergste vreest.

Volgens verzoeker kan zijn voormalige schoonfamilie niet verkroppen dat hij als soenniet gehuwd was met een sjiitische vrouw en met haar twee kinderen heeft. Volgens zijn schoonfamilie zou verzoeker zijn ex-vrouw ook hebben mishandeld en willen ze hem nog steeds raken. Ten onrechte, zo meent verzoeker, wordt in de beslissing gesteld dat de eis van de schoonfamilie is ingewilligd aangezien de scheiding heeft plaatsgevonden en er betaald werd.

De rekrutering door de milities zal tot zijn dood leiden en is bedoeld als middel om verzoeker te kleineren. Verzoeker poneert dat de vrees voor zijn leven nog niet is verdwenen omwille van de echtscheiding en de betaling.

Naar aanleiding van zijn weinig overtuigende verklaringen over hoe vaak de militieleden nog zouden zijn langs geweest, meent verzoeker dat de verwerende partij de antwoorden op de vragen fout interpreteert. Er wordt immers telkens op andere vragen anders geantwoord, terwijl de verwerende partij laat uitschijnen alsof verzoeker drie maal op dezelfde vraag hetzelfde heeft beantwoord. Verzoeker stelt dat hij verklaarde dat zij af en toe langskwamen, maar dat hij de eerste maanden geen informatie had over de militieleden omdat zijn familie hem dat wilde besparen. Hij zet uiteen dat de frequentie van de bezoeken gestegen is sinds het moment dat zijn kinderen naar Irak terugkeerden omdat ze dachten dat verzoeker mee was teruggekeerd. Bovendien werd volgens hem onvoldoende rekening gehouden met zijn psychologische toestand, waardoor het niet evident is om over deze pijnlijke episode te vertellen. Verzoeker verwijst naar de PTSS, waardoor bepaalde data en gebeurtenissen niet eenvoudig op te halen zijn.

Wat de bewijswaarde betreft van de klacht van zijn moeder die zij had neergelegd, kan verzoeker niet begrijpen waarom wordt gesteld dat deze niet gepaard zou gaan met geloofwaardige verklaringen. Verzoeker stelt dat zijn moeder, als oudere soennitische vrouw, zich genoodzaakt zag het risico te nemen en klacht neer te leggen bij de sjiitische autoriteiten, hopen dat zij niet zou worden ‘geculpabiliseerd’.

Betreffende de foto’s wordt in de beslissing gesteld dat het om eender welk huis kan gaan en dat er discrepanties zijn in de uitleg van verzoeker. Verzoeker zet uiteen dat hij ten tijde van het eerste interview niet op de hoogte was van de foto’s, maar dat zijn zus onmiddellijk na dit misdrijf toch foto’s genomen had.

Naar aanleiding van de terugkeer van zijn moeder naar Bagdad, stelt verzoeker dat het een oudere dame betreft die nooit elders gewoond heeft en die als oudere vrouw geen risicoprofiel meende te hebben.

Over het tentoonspreiden van zijn verblijfplaatsen op *facebook* oppert verzoeker dat hij probeert aan te tonen dat hij in het buitenland zit, zodat zijn familie met rust zou worden gelaten.

Volgens verzoeker hebben zijn verklaringen niet louter betrekking op de algemene situatie van soennieten in Bagdad, maar heeft hij in het verleden reeds problemen gekend met leden van AAH en tonen de neergelegde klacht en de foto’s van het bekladde huis aan dat verzoeker nog steeds een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn soennitische afkomst.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 4.3, c), van de richtlijn 2011/95/EU.

Verzoeker stelt dat bij elk interview rekening dient te worden gehouden met de achtergrond en het specifieke profiel van diegene die gehoord wordt. Verzoeker citeert het geschonden geachte artikel uit de richtlijn en oppert dat onvoldoende rekening werd gehouden met het psychologisch verslag waarin wordt gesteld dat er een ernstige verstoring is van het algehele functioneren die te kaderen is binnen een PTSS en dat verzoeker steeds meer onrust ervaart omwille van de onrustwekkende feiten die in zijn thuisland gebeuren.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/7 van de vreemdelingenwet en van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker meent in een eerste onderdeel van zijn derde middel dat hij wel degelijk als vluchteling dient te worden erkend omwille van de problemen met zijn sjiitische schoonfamilie. Verzoeker stipt aan dat hij tijdens zijn huwelijk reeds werd gekleineerd en uitgelachen omdat hij soenniet was, hetgeen escaleerde in de eis van zijn schoonbroers dat hij zou scheiden omdat ze hem anders zouden vermoorden. Als gevolg van deze bedreigingen is verzoeker gevlucht. Zijn schoonbroers kwamen hem opzoeken in zijn ouderlijk huis, waarbij zijn vader in een ruzie verwickeld raakte en werd doodgeschoten. Uiteindelijk scheidde verzoeker vanuit Turkije met een volmacht aan zijn moeder en werd 3 miljoen IQD betaald zodat verzoeker met rust gelaten zou worden. Nochtans beweert verzoeker dat hij nog steeds wordt gezocht door zijn schoonfamilie en leden van AAH voornamelijk omdat hij zijn voormalige echtgenote zou hebben mishandeld en zijn schoonfamilie hiervoor wraak wenst te nemen. Door hem te laten rekruteren, zo stelt verzoeker, kan hij onrechtstreeks worden vermoord.

Verzoeker wijst in de eerste plaats op de klacht van zijn moeder van 15 februari 2016, waaruit blijkt dat er wederom gewapende mannen zijn langs geweest. Aangezien dit stuk dateert van 15 februari 2016 gaat het volgens verzoeker niet om een gesolliciteerd document. Vervolgens stipt verzoeker aan dat uit de foto's van het huis blijkt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging omwille van zijn godsdienst omdat het huis beklad is met opschriften 'dood aan de soennieten'.

Recentelijk, zo stelt verzoeker, werd de man van zijn zus nog zwaar toegetakeld door leden van de militie, waarbij hij verwijst naar de vaststellingen uit een medisch attest. Bovendien kreeg hij recent een videoboodschap van een onbekend nummer, waarbij zijn zus onder schot werd gehouden. Deze nieuwe elementen getuigen van een actuele en gegronde vrees voor vervolging, zo meent verzoeker.

In een tweede onderdeel van zijn derde middel vormen zijn problemen in het verleden, conform artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, een ernstige aanwijzing voor zijn vrees voor vervolging. Verzoeker stipt aan dat de bewijslast wordt omgekeerd en dat er *in casu* geen redenen aanwezig zijn om met zekerheid te besluiten dat de vervolging zich niet meer zal voordoen. Volgens verzoeker zijn zijn schoonbroers nog steeds razend op hem en zullen zij hem blijven achtervolgen, waardoor hij bij terugkeer in een preciaire situatie zal belanden.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, van de artikelen 48/4, 49/3 en 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker is van oordeel dat hem minstens de subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van het willekeurig geweld. Op grond van de informatie uit het administratief dossier stelt verzoeker dat er zich in 2013-2014 een forse toename voordeed van het geweld en dat de sektarische tegenstellingen in Irak nog verder op scherp worden gezet. Verzoeker zet uiteen dat er in Bagdad een complexe veiligheidssituatie heerst en dat de terreurcampagne van IS voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking treft, terwijl de mobilisatie van de sjiitische milities tot gevolg heeft dat soennitische burgers een groter risico lopen.

Verzoeker verwijst naar zijn soennitische achtergrond en naar zijn psychische problemen en acht het argument van de verwerende partij, dat het openbare leven niet is stilgevallen, niet relevant. Verzoeker wijst op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) en meent dat er omwille van individuele indicaties wel degelijk een reëel risico op ernstige schade bestaat.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een psychologisch verslag toe van mevr. W. van 8 mei 2017, het vernietigingsarrest van de Raad van 6 september 2016, foto's van zijn broer, een medisch attest uit Irak en een Franstalig arrest van de Raad van 19 mei 2016 (Verzoekschrift, stukken 3-7).

2.2.2. Middels een aanvullende nota van 29 maart 2018 maakt de commissaris-generaal de *“COI Focus Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”* van 26 maart 2018 over.

2.2.3. Middels een aanvullende nota van 3 april 2018 maakt verzoeker de overlijdensakte van zijn zus over met vertaling en foto's van een individu dat met bloed is besmeurd en een grafzerk met opschriften in het Arabisch, een ontslagbrief van verzoeker uit het Psychiatrisch Ziekenhuis in Duffel van 7 juli 2017, een attest van mevr. W. van 26 juni 2017 en een ongedateerd attest van Dr. R. van de Dienst Neuropsychiatrie van het Sint Andries-Ziekenhuis in Tielt (Aanvullende nota verzoeker, stukken 2-7).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, die uitdrukkelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen vermeldt, wordt gesteld dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat de eis van zijn schoonbroers erin bestond dat hij van zijn vrouw zou scheiden, hetgeen door middel van een volmacht aan zijn moeder gebeurde voor de rechtbank. De schoonfamilie heeft de voogdij van de kinderen aan verzoekers moeder overgelaten in ruil voor 3 miljoen IQD. Hieruit blijkt, zo wordt in de bestreden beslissing gesteld, dat verzoekers banden met zijn schoonfamilie verbroken werden waardoor het probleem met zijn schoonbroers van de baan is en de ingeroepen vrees niet langer actueel is.

De commissaris-generaal wijst in de beslissing ook op het gegeven dat verzoekers vader in de zomer van 2013 bij een schermutseling om het leven zou zijn gekomen. Aangezien dit incident voorafgaat aan de echtscheiding en de regeling omtrent de voogdij van 2014, doet het overlijden van zijn vader geen afbreuk aan het gebrek aan actualiteit van de problemen.

In het licht van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet merkt de commissaris-generaal op dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de problemen zich niet opnieuw zullen voordoen aangezien uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn schoonbroers zich sedert de echtscheiding niet langer inlaten met het viseren van verzoeker en zijn familie. Verzoeker beweert weliswaar dat zijn schoonbroers samen met hun handlangers van AAH bij zijn ouderlijk huis rondrijden en in de buurt van zijn kinderen rondhangen, maar de commissaris-generaal is van oordeel dat verzoeker helemaal niet overtuigt wat de reden zou zijn voor deze belaging. Waar verzoeker stelt dat zijn schoonbroers van hem zouden verlangen dat hij zich verplicht zou aansluiten bij AAH zodat hij andere onschuldige mensen zou moeten vermoorden, merkt de commissaris-generaal op dat dit volledig in strijd is met de landeninformatie waaruit blijkt dat er geen gedwongen rekrutering door de milities plaatsvindt. Daarnaast stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker weinig overtuigende en uiteenlopende verklaringen aflegde over de vraag hoe vaak de schoonbroers nog naar hem kwamen vragen nadat hij van huis was weggegaan. Bovendien merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat de schoonbroers na het overlijden van verzoekers vader gedurende een periode van 3 à 4 maanden niets van zich lieten horen, terwijl hij later verklaarde dat ze in die periode toch zo'n 5 à 6 keer zouden zijn langsgekomen.

Naar aanleiding van de stukken die verzoeker neerlegt, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de klacht die door zijn moeder werd ingediend slechts een kopie betreft en dat uit de landeninformatie blijkt dat de bewijswaarde van Iraakse documenten uiterst relatief is. Bovendien merkt de commissaris-generaal op dat het opmerkelijk is dat verzoekers moeder klacht neerlegt, terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat de politie geïnfiltrerd is door de milities en het bijgevolg weinig aannemelijk is dat er klacht wordt neergelegd.

Met betrekking tot de neergelegde foto's van de bekladde woning wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het niet ontegensprekelijk vaststaat dat het om verzoekers huis zou gaan. Bovendien verklaarde verzoeker bij zijn eerste gehoor dat hij niet over bewijsstukken beschikte en dat zijn neef de opschriften na enkele dagen overschilderde, terwijl hij tijdens de beroepsprocedure bij de Raad en tijdens het tweede gehoor plots wel over bewijsstukken leek te beschikken.

Een tweede reden dat de problemen zich niet meer zullen herhalen, ligt volgens de commissaris-generaal in het feit dat zijn moeder is teruggekeerd naar hun huis en dat de bezoeken van verzoekers schoonbroer en hun leven weer hebben kunnen oppikken.

Ten derde wijst de commissaris-generaal op de activiteiten van verzoeker op sociale media die zijn verblijfplaatsen publiekelijk tentoon spreidde waaruit kan worden afgeleid dat zijn verklaringen, dat hij zich niet veilig voelde omdat zijn belagers hem bleven zoeken, weinig geloofwaardig zijn.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing aangestipt dat het loutere gegeven soenniet te zijn niet voldoende is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

De neergelegde documenten betreffende verzoekers identiteit en deze van zijn zonen doen naar het oordeel van de commissaris-generaal geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Betreffende het neergelegde psychologisch attest wordt gesteld dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het weinig waarschijnlijk is dat de problemen die verzoeker destijds heeft gekend met zijn schoonbroers, zich opnieuw zouden voordoen.

Aangaande de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, overweegt de commissaris-generaal op basis van de beschikbare informatie dat er actueel in Bagdad een complexe situatie heerst, maar dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5.2. De vier door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.5.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen (RvS 3 juni 2010, nr. 204.655).

2.5.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.5. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (*cf.* RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de

juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk de door verzoeker geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen.

2.5.7. In artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.8. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU bepaalt dat *“de relevante elementen van het verzoek (om internationale bescherming) in samenwerking met de verzoeker”* moeten worden beoordeeld. De *“relevante elementen”* bestaan luidens artikel 4.2 van dezelfde richtlijn uit *“de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient”*. Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal steeds voor de meest nadelige interpretatie gekozen, maar verzoeker verzuimt om dit concreet aan te tonen.

2.5.9. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker soenniet is en initieel verklaarde te vrezen vermoord te worden door de sjiiitische militie AAH (AD, stuk 17, AD rolnr. RvV 186 589, stuk 13, Verklaring DVZ, 17 december 2015, vraag 4). Verzoeker gaf aan dat zijn voormalige schoonbroers lid waren van AAH en hij door hen bedreigd werd waarbij zij eisten dat hij zou scheiden van hun zus. Verzoekers vader zou op 20 juli 2013 door hen vermoord zijn, waardoor hij naar Kirkuk en later, op 10 oktober 2013 (AD, stuk 17, AD rolnr. RvV 186 589, stuk 13, Vragenlijst CGVS, vraag 31, reisroute) naar Turkije vertrok. Tijdens zijn verblijf in Turkije scheidde verzoeker op 17 april 2014 via volmacht aan zijn moeder uit de echt en werden zijn kinderen aan zijn moeder toegewezen mits betaling van 3 miljoen IQD aan zijn schoonbroers (AD, stuk 17, AD rolnr. RvV 186 589, stuk 13, Verklaring DVZ, 17 december 2015, vraag 5).

2.5.10. De Raad merkt op dat verzoekers vrees om als soenniet door zijn voormalige schoonbroers, die lid zijn van een sjiiitische militie, vermoord te worden omwille van zijn religieus gemengd huwelijk ‘gegrond’ dient te zijn. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5.11. De problemen met zijn voormalige schoonbroers, die oorspronkelijk de aanleiding vormden voor verzoekers vertrek uit Irak in 2013 omwille van zijn religieus gemengde huwelijk (van 13 november 2007), waaronder de dood van zijn vader, worden niet betwist.

Overeenkomstig het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/7 van de vreemdelingenwet vormt *“(h)et feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, (...) een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”*

Het kernmotief van de thans bestreden beslissing bestaat erin dat de door verzoeker ingeroepen vrees niet langer actueel is en de vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zullen voordoen omdat zijn banden met zijn voormalige schoonfamilie door toedoen van de echtscheiding verbroken werden.

2.5.12. De commissaris-generaal stelde in zijn eerdere beslissing van 29 februari 2016 vast dat verzoeker zich oorspronkelijk enkel op blote beweringen baseerde zonder enig begin van bewijs om aannemelijk te maken dat hij nog steeds werd gezocht en zijn familieleden na de echtscheiding nog zouden zijn bedreigd

door zijn voormalige schoonbroers. In het kader van het beroep tegen deze beslissing werd vastgesteld dat verzoeker een aantal stukken aan zijn verzoekschrift toevoegde die er mogelijk wél op zouden kunnen wijzen dat de belaging door de schoonbroers, ook na de echtscheiding, nog werd verdergezet, waardoor de Raad deze beslissing vernietigde in zijn arrest van 6 september 2016 (zie punt 1.2; Verzoekschrift, stuk 4) en de commissaris-generaal deze bewijsstukken kon onderzoeken.

2.5.13. In de thans bestreden beslissing worden deze stukken (AD, stuk 15, Documenten, Klacht + vertaling, Psych. Rapporten, Foto's huis AZ) besproken waarbij het volgende wordt gesteld:

"(...)Ter illustratie van de zoekpogingen van uw schoonbroers legt u een aantal documenten neer tijdens uw tweede gehoor op het CGVS, meer bepaald een klacht van uw moeder bij de politie en foto's van uw bekladde huis (stukken die u al neerlegde tijdens uw beroepsprocedure bij de RVV). Deze stukken vermogen echter niet de ongeloofwaardigheid van de zoekpogingen van uw schoonbroers, waarvan hierboven sprake, te veranderen.

Wat betreft de klacht door uw moeder bij de politie neergelegd op 15 februari 2016 wegens de aanhoudende bezoeken van de milities (document 14), kan eerst en vooral opgemerkt worden dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Zoals hierboven omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval. Daarnaast gaat het slechts om een kopie van de klacht in kwestie, waardoor de authenticiteit ervan op geen enkele manier kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit informatie ter beschikking van het CGVS, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dit soort Iraakse documenten bijzonder relatief. Zodoende kunnen alvast ernstige kanttekeningen geplaatst worden bij de authenticiteit van dit stuk. Hierbij komt nog de vaststelling dat het wel zeer opmerkelijk is dat uw moeder een klacht zou gaan indienen zijn in het politiekantoor, terwijl u zelf verklaart dat dit kantoor zich in een sjiitische wijk bevindt en dat de (sjiitische) milities er de volledige controle hebben (CGVS 2, p. 3). Aangezien u en uw familie zelf problemen zouden hebben met zo'n militie (nl. AAH waartoe uw schoonbroers behoorden), is het zeer merkwaardig dat uw moeder zich überhaupt tot deze instantie zou wenden inzake hun bezoeken aan haar huis en hun zoekpogingen naar u. Als u met deze merkwaardigheid geconfronteerd wordt, verklaart u dat ze dacht dat de milities niets tegen haar konden doen omdat ze een oude vrouw is (CGVS 2, p. 3-4). In het licht van de door u geschetste context – naar eigen zeggen hebben deze milities connecties in zowel het leger als de politie, hebben ze veel macht en zijn ze sterker dan de overheid en kan je bijgevolg geen klacht tegen hen indienen aangezien je dit nooit zou winnen (CGVS 1, 9, 10, 11, 14) – en gelet op wat uw vader (haar man) was overkomen, kunnen deze verklaringen niet overtuigen. Gelet op bovenstaande is het dus bijzonder onlogisch en weinig aannemelijk dat uw moeder een klacht zou hebben ingediend tegen de sjiitische militie AAH bij de politie, die volgens uzelf geïnfilteerd is door deze sjiitische milities. De vaststellingen omtrent de klacht van uw moeder ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de vermeende zoekpogingen naar u.

Wat betreft de foto's die u neerlegt waarop een beklad huis te zien is (document 16), kan ook hier opgemerkt worden dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Zoals hierboven omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval. Daarnaast gaat het ook slechts om kopies van foto's, waardoor de authenticiteit ervan op geen enkele manier kan worden nagegaan. Bovendien staat, louter op basis van deze beelden, niet ontegensprekelijk vast dat dit om uw huis zou gaan dat beklad werd in de omstandigheden en periodes zoals u ze beschreef – het kan met andere woorden om eender welk huis van eender welke persoon gaan. Overigens kan aangaande uw verklaringen over het bekladden van uw huis gewezen worden op incoherente verklaringen die u hierover aflegt, wat weinig bijdraagt tot de geloofwaardigheid hieromtrent. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat men, in uw afwezigheid, naar uw huis kwam en het bekladde met denigrerende teksten over soennieten. Als u gevraagd werd of u daar een bewijs van heeft, zegt u van niet: uw moeder was volgens u immers niet zo attent om daar foto's van te maken; bovendien overschilderde uw neef de teksten een aantal dagen later (CGVS 1 p. 10, 16 + CGVS 2 p. 7). Het is dan ook bijzonder opzienbarend dat u tijdens uw beroepsprocedure bij de RVV en uw tweede gehoor op het CGVS dan wél bewijs zou kunnen neerleggen van uw bekladde huis (nl. in de vorm van de door u neergelegde foto's) én dat u verklaarde dat deze foto's door ofwel uw zus ofwel uw moeder (over wie u aanvankelijk nochtans zeker was dat ze géén foto's had genomen) zouden zijn genomen. Hiermee geconfronteerd, verklaart u dan dat uw zus de foto's moet genomen hebben en dat ze die dan ook naar u had gestuurd nadat u eerst een negatieve beslissing had gekregen (CGVS 2, p. 8). Deze twee versies van uw verklaringen inzake het bekladden van uw huis, de foto's ervan als bewijs en het overschilderen ervan zijn echter maar moeilijk met elkaar te verenigen. De geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent wordt verder ondermijnd wanneer uit één van de andere documenten die u

neerlegt (met name het psychologisch attest, document 15) blijkt dat u tijdens het eerste interview op het CGVS zou vergeten zijn om deze foto's van uw bekladde huis neer te leggen. Dit betekent dat u op het moment van uw eerste gehoor wel degelijk over deze stukken zou hebben beschikt, wat dan weer niet strookt met uw verklaringen tijdens dat gehoor dat u níét over dergelijke stukken zou beschikken (zie boven). Als u hiermee geconfronteerd wordt, ontkent u gewoon dat u dergelijke verklaringen zou hebben afgelegd (CGVS 2, p. 8). Dit vormt uiteraard geen verschoningsgrond voor deze opvallende inconsistentie: het louter ontkennen van eerder gedane verklaringen, vormt geen afdoende verklaring voor opgemerkte tegenstrijdigheden. Aldus kunnen uw verklaringen over uw bekladde huis, en de bijhorende foto's, met een korrel zout genomen worden.

Gelet op alle bovenstaande elementen inzake uw verklaringen en documenten omtrent de zoekpogingen door uw schoonbroers na uw scheiding (en bij uitbreiding na uw vertrek uit uw huis), kan geconcludeerd worden dat hier geen geloof aan kan gehecht worden. Met andere woorden kan besloten worden dat uw schoonbroers zich de laatste jaren niet meer inlaten met het u opsporen of u willen terugvinden en wijst dit erop dat de problemen die u destijds (2013-2014) met hen had zich niet meer zullen herhalen.(...)

(...) Het psychologisch attest dat u neerlegt, vermeldt dat uw algehele functioneren te leiden heeft gehad onder hetgeen u heeft meegemaakt in Irak, en dat u twee weken bent opgenomen geweest in de psychiatrie. In een ander attest staat een korte samenvatting van wat u in Irak heeft meegemaakt (nl. dat u problemen had met uw ex-schoonbroer) en het vermeldt dat u niet goed slaapt en overprikkeld bent door de situatie in uw opvangcentrum, dat uw situatie verbeterd is na de crisisopname en dat een psychiatrisch toestandsbeeld in engere zin niet geobserveerd wordt. In deze context verklaarde u dat u het de laatste periode moeilijk heeft gehad (CGVS 2, p. 7). Hoewel uiteraard begrip kan opgebracht worden voor deze situatie die u onderging, vermag dit attest geenszins de analyse van uw asioldossier zoals uiteengezet in deze beslissing te wijzigen, nl. de vaststelling dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de problemen die u destijds kende met uw schoonbroers zich niet opnieuw zullen voordoen."

2.5.14. Naar aanleiding van de klacht die verzoekers moeder op 15 februari 2016 zou hebben neergelegd omwille van de bezoeken van gewapende militieleden die naar haar zoon zouden vragen (AD, stuk 15, Documenten, Klacht +vertaling), merkt de Raad in de eerste plaats op dat het om een foto van een kopie gaat die via viber aan verzoeker zou zijn overgemaakt (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 2 december 2016, p. 3), waardoor de bewijswaarde eerder gering is. Vervolgens dringt zich de vaststelling op dat het een officieel document zou betreffen, maar dat het blijkbaar een spelfout bevat omdat er een 'alif' ontbreekt (*Ibid.*, p. 7), waarvoor verzoeker geen deugdelijke verklaring voor kan geven, en die doen twifelen aan de authenticiteit van het document. In de beslissing wordt ook verwezen naar de objectieve informatie uit het administratief dossier, waaruit blijkt dat in Irak nagenoeg alle documenten worden vervalst (AD, stuk 16, Landeninformatie, COI Focus Irak, Corruptie en documentfraude, 8 maart 2016, p. 8). In zijn middel weerlegt verzoeker nergens deze pertinente overwegingen. In zijn derde middel oppert verzoeker wel dat het niet om een gesolliciteerd document gaat omdat het reeds dateert van 15 februari 2016. Nochtans wordt in de bestreden beslissing nergens gewag gemaakt van het gesolliciteerd karakter van dit bewijsstuk. De Raad stelt wel vast dat uit de inhoud van het neergelegde stuk niet kan worden opgemaakt dat de bezoeken van de militie verband zouden houden met het religieus gemengde huwelijk van verzoeker, zodat het niet rechtstreeks op zijn asielmotieven kan worden betrokken. Daarnaast blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij de bedoeling van de klachtneerlegging door zijn moeder geenszins kan toelichten. Volgens verzoeker werkt in de sjiitische wijken iedereen samen met de sjiitische militie en de sjiitische partijen, waardoor het als slachtoffer zelfs risico's inhoudt om een klacht in te dienen tegen de militie bij de politiediensten (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 2 december 2016, p. 3-4). Verzoeker bevestigt ook dat naar aanleiding van zo'n klacht niets wordt gedaan, waardoor de vraag rijst waarom zijn moeder dit risico genomen heeft. Verzoeker maakte melding van een bezorgdheid om de kleinkinderen (*Ibid.*, p. 4), maar dit wordt niet ondersteund door het document. In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker zijn eerdere verklaring dat zijn moeder zich, als oudere soennitische vrouw, genoodzaakt zag het risico te nemen en klacht neer te leggen, hopen dat zij niet zou worden 'geculpabiliseerd'. Deze uitleg verheldert niet waarom er voor zijn moeder een noodzaak bestond om over te gaan tot deze risicovolle handeling. Verzoeker geeft immers zelf aan dat er met de klacht niets wordt gedaan en het dus volstrekt zinloos is.

2.5.15. Met betrekking tot de neergelegde foto's van zijn bekladde woning (AD, stuk 15, documenten, foto's huis AZ) dient te worden opgemerkt dat niets toelaat de afgebeelde muur en deur, die met Arabische teksten zijn overschilderd, aan de persoon van verzoeker of aan zijn asielrelaas te verbinden. Zoals de commissaris-generaal terecht stelt, kan niet worden vastgesteld dat het om verzoekers huis zou gaan. Bovendien lijkt verzoeker zelf te zijn tekortgeschoten in zijn medewerkingsplicht aangezien hij deze foto's blijkbaar reeds in zijn bezit had vóór het interview op het Commissariaat-generaal van 8 februari 2016 (AD, stuk 15, Documenten, psychologisch verslag 4 mei 2016). Tijdens zijn gehoor verklaarde verzoeker

echter dat hij geen bewijzen had van de opschriften en dat zijn moeder onvoldoende attent was om er foto's van te maken alvorens de opschriften werden overschilderd (AD, stuk 17, AD rolnr. RvV X, stuk 4, gehoorverslag CGVS I, 8 februari 2016, p. 16). In zijn middel beweert verzoeker thans dat zijn zus onmiddellijk na dit misdrijf toch foto's genomen had, maar uit zijn verklaringen bleek dat hij niet precies kan aangeven wanneer de woning werd beklad en evenmin kan verhelderen wanneer de foto's zouden zijn genomen (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, p. 7-8). Op basis van de neergelegde foto's kan de voorgehouden vervolging omwille van religieuze redenen, die zou blijken uit het opschrift 'dood aan de soennieten' onmogelijk bewezen worden geacht.

2.5.16. De Raad stelt vervolgens vast dat de verklaringen van verzoeker over de bezoeken van zijn belagers helemaal niet consistent zijn. Oorspronkelijk verklaarde verzoeker dat zijn belagers na de moord op zijn vader op 20 juli 2013, gedurende een 3 à 4-tal maanden niets van zich lieten horen (AD, stuk 17, AD rolnr. RvV X, stuk 4, gehoorverslag CGVS I, 8 februari 2016, p. 17), terwijl hij later stelde dat ze in de periode tussen de moord op zijn vader en zijn vertrek uit Irak (op 10 oktober 2013) *"meer dan vijf of zes keer"* waren langsgekomen (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 2 december 2016, p. 5). In zijn middel stelt verzoeker dat deze verklaringen verkeerd worden geïnterpreteerd, maar de beide verklaringen zijn hoe dan ook onverenigbaar. Indien hij werkelijk geen informatie had over de frequentie van de bezoeken omdat hij in het buitenland verbleef en zijn familie hem dit wilde besparen, had verzoeker dit moeten meedelen. Verzoeker verwijst ook naar zijn psychologische toestand. Uit de aangeleverde stukken blijkt dat verzoeker rusteloosheid en angstproblemen ervaart, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat hij niet in staat is om coherente verklaringen af te leggen (Verzoekschrift, stukken 5-7). Zijn psychologische toestand kan niet worden aangegrepen om deze manifeste tegenstrijdigheid, die een fundamentele impact heeft op de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dat zijn belagers hem nog steeds zouden zoeken, te rechtvaardigen.

2.5.17. De bewering van verzoeker, dat zijn voormalige schoonbroers zouden eisen dat hij zich als soenniet zou aansluiten bij de sjiiitische militie om anderen te vermoorden (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 2 december 2016, p. 9-10), druist niet alleen in tegen de logica, maar ook tegen de landeninformatie die door de commissaris-generaal bij het administratief dossier werd gevoegd. Uit de landeninformatie, die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat de sjiiitische milities integraal uit vrijwilligers bestaan. Omwille van het maatschappelijk prestige en de relatief hoge verloning worden meer dan voldoende kandidaten bereid gevonden om zich aan te sluiten en vinden er geen gedwongen rekruteringen plaats. Jongeren kunnen hoogstens lichte maatschappelijke druk ervaren of aangespoord worden door hun vader om militielid te worden (AD, stuk 15, Landeninformatie, 'COI Focus' *"Irak Rekrutering door Popular Mobilization Units / al Hashd al-Shaabi"*, 12 juli 2016, p. 9-12). Door in zijn verzoekschrift te stellen dat de rekrutering bedoeld is om hem te kleineren of onrechtstreeks te vermoorden, kan verzoeker niet overtuigen dat zijn voormalige schoonbroers hem verplicht zouden willen inlijven bij AAH.

2.5.18. In zijn beslissing vermeldt de commissaris-generaal nog een aantal andere elementen die erop wijzen dat de problemen met zijn voormalige schoonbroers niet langer actueel zijn, zoals de terugkeer van zijn moeder naar hun woning en het gedrag van verzoeker op sociale media.

Zo wordt gewezen op de vaststelling dat verzoekers moeder na de moord op zijn vader is teruggekeerd naar de plek waar zij voorheen woonde en dat ook zijn kinderen daar thans verblijven en school lopen (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 2 december 2016, p. 2; p. 8). De terugkeer naar hun woning en het gegeven dat de familieleden van verzoeker hun leven weer hebben kunnen oppikken, versterkt de ongeloofwaardigheid van de bewering dat verzoekers voormalige schoonbroers na de echtscheiding nog steeds naar hem op zoek zouden zijn. De opmerking van verzoeker in zijn middel, dat zijn moeder een oudere dame is die nooit elders gewoond heeft en dat zij als oudere vrouw geen risicoprofiel meent te hebben, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Door openlijk 'check-ins' te posten op *facebook* en zo zijn 'whereabouts' prijs te geven, kan iedereen vaststellen dat hij met zijn kinderen in Turkije verbleef in 2014 (AD, stuk 16, Landeninformatie, *facebook*). Verzoeker relativeert door zijn gedrag zijn nood aan internationale bescherming. Verzoeker verklaarde immers dat hij vreesde dat zijn voormalige schoonbroers hem ook in Turkije zouden kunnen komen zoeken (AD, stuk 17, AD rolnr. RvV X, stuk 4, gehoorverslag CGVS I, 8 februari 2016, p. 10). In zijn middel verklaart verzoeker dat hij door het tentoonspreiden van zijn verblijfplaatsen op *facebook* probeert aan te tonen dat hij in het buitenland zit, zodat zijn familie met rust zou worden gelaten, wat een weinig overtuigende verklaring is.

2.5.19. Terloops merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op dat het loutere feit te behoren tot de soennitische strekking op zich onvoldoende is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. In zijn middel weerlegt verzoeker dit gegeven niet, maar hij wijst erop dat hij in het verleden reeds ernstige problemen kende met AAH.

Uit wat voorafgaat blijkt echter dat de eisen van zijn voormalige schoonbroers werden ingewilligd, waardoor er voor hen geen reden meer bestond om verzoeker nog langer te belagen. Verzoeker scheidde uit de echt en bood hen een financiële compensatie. De door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, die dateren van na de echtscheiding, worden ongeloofwaardig geacht, waardoor de commissaris-generaal rechtsgeldig kon concluderen dat de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade niet langer actueel is en dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

2.5.20. In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 4.3, c), van de richtlijn 2011/95/EU. Deze bepaling luidt als volgt:

“3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en houdt onder meer rekening met:

(...)

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen;”

Waar verzoeker oppert dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn psychologische problemen, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal in de beslissing wel degelijk ingaat op het neergelegde attesten en de crisisopname in de psychiatrie. Er wordt aangehaald *“dat uw algehele functioneren te leiden heeft gehad onder hetgeen u heeft meegemaakt in Irak, en dat u twee weken bent opgenomen geweest in de psychiatrie”* en *“dat u niet goed slaapt en overprikkeld bent door de situatie in uw opvangcentrum, dat uw situatie verbeterd is na de crisisopname en dat een psychiatrisch toestandsbeeld in engere zin niet geobserveerd wordt”*. De commissaris-generaal concludeert dat *“(h)owel uiteraard begrip kan opgebracht worden voor deze situatie die u onderging, (...) dit attest geenszins (vermag) de analyse van uw asielsdossier zoals uiteengezet in deze beslissing te wijzigen, nl. de vaststelling dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de problemen die u destijds kende met uw schoonbroers zich niet opnieuw zullen voordoen.”* Verzoeker toont niet aan dat deze conclusie een schending zou uitmaken van voormelde bepaling uit de richtlijn 2011/95/EU.

2.5.21. In zijn derde middel herhaalt verzoeker zijn asielmotieven. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft. Door erop te wijzen dat zijn voormalige schoonbroers hoofdzakelijk wraak zouden willen nemen omdat hij zijn ex-vrouw zou hebben mishandeld, slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat zijn vrees nog actueel is aangezien ook aan het vermeende *intra-familiaal* geweld noodzakelijkerwijs een einde kwam door het vertrek van verzoeker en de echtscheiding.

2.5.22. Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegde verzoeker een psychologisch verslag toe van de psychologe van het Fedasil-centrum in Broechem van 8 mei 2017 (Verzoekschrift, stuk 3) waarin de PTSS, waaraan verzoeker zou lijden, wordt beschreven en gesteld wordt dat hij onrust ervaart en zich ernstige zorgen maakt over zijn kinderen. Dit attest lijkt niet van aard om de conclusie van de commissaris-generaal betreffende het gebrek aan actualiteit van de voorgehouden vrees of van het voorgehouden risico om te buigen.

2.5.23. Vervolgens voegt verzoeker foto's toe van een manspersoon met verbanden aan het hoofd en ledematen (Verzoekschrift, stuk 5) en een getuigschrift van Dr. S. A. S. 'Orthopedic Surgeon' van 8 april 2017 (Verzoekschrift, stuk 6). Verzoeker beweert in zijn derde middel dat deze stukken een bewijs zouden vormen voor het feit dat de man van zijn zus zou zijn toegetakeld door AAH. De Raad stelt echter vast dat niets toelaat de identiteit van de op de foto's afgebeelde man te achterhalen, noch de oorzaak van de afgebeelde letsels en dat het zelfs niet mogelijk is om het attest te verbinden aan de afgebeelde persoon. Verder uit verzoeker in zijn middel de blote bewering dat hij via WhatsApp een videoboodschap ontving van een onbekend nummer, waarbij zijn zus onder schot werd gehouden. De Raad merkt op dat de geuite

beweringen en de toegevoegde stukken geenszins het actueel karakter aantonen van de voorgehouden vrees of het voorgehouden risico.

2.5.24. Met betrekking tot het door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde arrest van de Raad van 19 mei 2016 (RvV 19 mei 2016, nr. X; Verzoekschrift, stuk 7), merkt de Raad op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien kan uit de toekenning van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, b) in een specifiek geval, met name aan een ontheemde schizofrene man die oorspronkelijk uit Diyala afkomstig was, niet worden afgeleid dat aan verzoeker eveneens de subsidiaire bescherming zou moeten worden toegekend.

2.5.25. In zijn aanvullende nota van 3 april 2018 maakt verzoeker de overlijdensakte van zijn zus over met vertaling en foto's van een individu dat met bloed is besmeurd en een grafzerk met opschriften in het Arabisch, een ontslagbrief van verzoeker uit het Psychiatrisch Ziekenhuis in Duffel van 7 juli 2017, een attest van mevr. W. van 26 juni 2017 en een ongedateerd attest van Dr. R. van de Dienst Neuropsychiatrie van het Sint Andries-Ziekenhuis in Tielt (Aanvullende nota, stukken 2-7). Zoals voorgeschreven door artikel 48/6, eerste lid, van de vreemdelingenwet dient de asielzoeker alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen. De omstandigheid dat artikel 39/76, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet de partijen toelaat om tot de sluiting der debatten middels een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen, ontslaat hen niet van de verplichting om de stukken bij te brengen vanaf het ogenblik dat zij hierover beschikken. Deze bepaling biedt hen enkel de mogelijkheid om elementen, die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog op de terechtzitting aan te reiken. Door deze elementen, die reeds sedert vorige zomer in het bezit zijn van verzoeker slechts twee dagen voor de terechtzitting per aangetekend schrijven ter kennis te brengen, bemoeilijkt verzoeker een vlotte afwikkeling en een goede rechtsbedeling omdat de terechtzitting niet optimaal kan worden voorbereid. Tevens komen de rechten van verdediging van de verwerende partij in het gedrang omdat deze onmogelijk kan overgaan tot een grondige analyse van de neergelegde stukken. De neergelegde stukken zullen noodzakelijkerwijs slechts summier geanalyseerd worden en zullen enkel aanleiding geven tot het in artikel 39/76, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet bedoelde onderzoek door de commissaris-generaal indien deze de kans aanzienlijk groter maken dat de vreemdeling in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5.26. De Raad merkt op dat de neergelegde overlijdensakte (Aanvullende nota, stuk 3) beschrijft dat de betrokkene door kogels om het leven kwam. Uit deze akte kan niet worden opgemaakt dat de militie AAH hiervoor verantwoordelijk zou zijn, zoals verzoeker in zijn aanvullende nota beweert. Daarenboven brengt de Raad in herinnering dat in Irak nagenoeg alle documenten worden vervalst (AD, stuk 16, Landeninformatie, 'COI Focus' "*Irak, Corruptie en documentfraude*", 8 maart 2016, p. 8). Het is bovendien onmogelijk om de foto van het bebloede individu of de afbeelding van de grafzerk (Aanvullende nota, stukken 4 en 5) te verbinden aan de persoon die vermeld is op de overlijdensakte. Uit deze gegevens kan niet worden afgeleid dat de vrees voor zijn voormalige schoonbroers nog steeds actueel is, zodat deze stukken de kans dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming niet aanzienlijk vergroten.

2.5.27. De ontslagbrief van verzoeker uit het Psychiatrisch Ziekenhuis in Duffel van 7 juli 2017, het attest van mevr. W. van 26 juni 2017 en een ongedateerd attest van Dr. R. van de Dienst Neuropsychiatrie van het Sint Andries-Ziekenhuis in Tielt bevestigen dat hij lijdt aan een post-traumatische stress-stoornis en een aanpassingsstoornis die angst, slapeloosheid, hyperagitatie en slapeloosheid met zich brengt, waarvoor hij kort werd opgenomen in het ziekenhuis in Duffel en blijkbaar ook op consultatie ging in Tielt. Uit deze documenten blijken de angstsymptomen van verzoeker, maar deze attesten laten niet toe een causaal verband vast te stellen met de voorgehouden problemen van zijn zus en haar echtgenoot. Het meest recente attest dateert trouwens van juli 2017 en uit niets blijkt dat er zich sedertdien nog episodes van acute decompensatie zouden hebben voorgedaan. Uit deze stukken kan niet worden afgeleid dat de voorgehouden vrees thans nog actueel zou zijn.

2.5.28. Waar verzoeker in zijn vierde middel de schending aanvoert van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, is het middel onontvankelijk aangezien verzoeker verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepaling zou schenden.

2.5.29. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.*

2.5.30. Gelet op het gebrek aan actueel karakter van de ingeroepen vrees komt verzoeker niet langer in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.31. Voor zover verzoeker zich beroept op de actuele veiligheidssituatie in Bagdad in het licht van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, dringt zich de vaststelling op dat de hoedanigheid van ‘burger’ van verzoeker niet ter discussie staat.

2.5.32. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad in de eerste plaats op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Vervolgens wordt aangestipt dat het verschil tussen artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet te herleiden is tot de interpretatie van de notie *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon”*. Deze notie heeft, blijkens de rechtspraak van het HvJ, in tegenstelling tot de *“onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”* uit artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet, betrekking op een ‘meer algemeen risico op schade’, terwijl de *“onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”* slaat op meer specifieke ‘gewelddadigheden’ (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, §§ 33-34).

2.5.33. Naar aanleiding van de kritiek van verzoeker dat er nog steeds sprake is van willekeurig geweld in Bagdad en dat het criterium dat het openbare leven niet is stilgevallen, irrelevant is, blijkt uit de rechtspraak van het HvJ (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*) dat de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld uitsluitend toekomt aan de bevoegde nationale autoriteiten. Doorgaans worden bij de beoordeling van het willekeurig geweld in een alomvattende benadering diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen, zoals het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens (*“improvised explosive devices”* (IEDs), artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtevree worden gevisieerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden. Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers).

Daarnaast dient ook rekening te worden gehouden met het onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30), en;

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

2.5.34. Uit de beschikbare landeninformatie (Aanvullende nota CGVS, *“COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad”*, 26 maart 2018) blijkt dat er in Bagdad na een periode met een stabiel niveau van geweld in de hoofdstad en de daartoe behorende provincie tussen 2014 en 2016 – talrijke aanslagen met maandelijkse slachtofferaantallen van honderden doden en gewonden sinds de jaarwisseling van 2016 naar 2017 een duidelijke trend is naar minder aanslagen en kleinere aantallen slachtoffers. Het gewapend conflict spreidt zich in Irak niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. Op 9 december 2017 verkondigde eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje IS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Desalniettemin is IS nog altijd actief in Bagdad door middel van terreuraanslagen met explosieven: de hele stad en de omliggende gebieden worden regelmatig geconfronteerd met bomvoertuigen, zelfmoordvesten en berrmbommen. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het aantal slachtoffers door aanslagen en door andere vormen van geweld dat in 2015 en 2016 stabiel bleef – om en bij de 300 doden en 700 gewonden per maand – is vanaf einde 2016 sterk beginnen dalen, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt al heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

De hele provincie Bagdad bevindt zich onder controle van de Iraakse regering en de veiligheidsdiensten van de regering, maar momenteel zijn de prominent aanwezige sjiitische milities een belangrijke machtsfactor. Deze milities - die officieel deel uitmaken van de *Iraq Security Forces* en onder de paraplu van de *Popular Mobilization Units* (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad, wat vooral bij de soennitische minderheid voor wantrouwen en vrees voor een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007 zorgt. De sjiitische meerderheid heeft echter meer vertrouwen in de milities dan in de politie, die als corrupt wordt ervaren. De milities maken mee jacht op ondergrondse terreurcellen, dragen bij tot de ordehandhaving, en bewaken de sjiitische wijken. Zij gaan soms hardhandig te werk, en er zijn berichten over arrestaties, mishandelingen en verdwijningen van burgers. De milities leggen geen rekenschap af aan de overheid hoewel ze officieel onder het gezag van de autoriteiten staan. De grootste milities vormen ook een duidelijk aanwezige politieke macht in Bagdad, en enkele van hen staan effectief onder controle van Iran. In de straten van de hoofdstad worden ook regelmatig lijken gevonden, maar vaak is het niet mogelijk om de daders te identificeren, omdat ook onafhankelijk opererende leden van milities en criminele bendes gelijkaardige misdaden begaan, bijvoorbeeld om losgeld af te persen van ontvoerde burgers.

Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door hun militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en zij wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

Er bevinden zich bijna 144.000 binnenlandse vluchtelingen in de provincie Bagdad. De meesten werden verdreven uit de regio's die onder de controle van ISIS stonden, of waar gevechten tussen de regeringstroepen en de PMU tegen ISIS hebben plaatsgevonden. De IDP's leven meestal bij gastfamilies of in huurwoningen, maar hun economische situatie is vaak precair, en zij moeten een beroep doen op humanitaire hulp. Bijna alle IDP's geven aan terug te willen keren naar hun thuis zodra de situatie het toelaat. Er is een terugkeer naar de op ISIS heroverde steden en gebieden op gang gekomen. Het aantal

onthemden in Bagdad is ook sterk verminderd omdat er nog maar weinig nieuwe bijkomen. De gevechten tussen de ISF en ISIS zijn afgelopen, er komen nog maar weinig nieuw onthetenden bij.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn. Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het door IS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen, maar het wegvallen van deze machtsfactor betekent ook een toename van de politieke onzekerheid: Irak komt nu terecht in een nieuwe fase, en de conflicten tussen de centrale regering en de *Kurdish Regional Government* (KRG), maar ook tussen de verschillende groepen binnen de sjiitische meerderheid komen opnieuw op de voorgrond te staan, zoals de herovering van de omstreken gebieden op de koerdische peshmerga in oktober 2017 heeft aangetoond.

De successen van het Iraakse leger en de PMU betekenen een opsteker voor de regering Abadi, maar door het verdwijnen van de gemeenschappelijke vijand IS komen de politieke tegenstellingen tussen de verschillende machtsgroepen in Bagdad weer sterker op de voorgrond.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

2.5.35. De Raad concludeert dat er thans in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie, waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij louter door zijn soennitische achtergrond, of door zijn eerdere problemen met zijn sjiitische schoonfamilie een verhoogd risico zou lopen in de heersende situatie van willekeurig geweld in Bagdad. Ook uit zijn psychische problematiek, die zich blijkbaar onder andere uit in agitatie, kan niet worden besloten dat er "*persoonlijke omstandigheden*" bestaan die maken dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van het thans vigerende willekeurig geweld in Bagdad.

2.5.36. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM of van de artikelen 4.1 of 4.3, c), van de richtlijn 2011/95/EU, noch van de artikelen 48/3, 48/4 en/of 48/7 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen.

Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde gegevens niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bepaalde rechtmatige verwachtingen in zijn hoofde niet zouden zijn gehonoreerd. Er werd geen schending van het vertrouwens- of het rechtszekerheidsbeginsel aangetoond.

De vier aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN